

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 13. rožnika 1879.

List 24.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva. II.

8. Zveličani Krispin Viterbski.

Viterbo je laško mesto, papeževa lastina. Tam je bil rojen Krispin 13. listopada 1668 in je pri sv. kersti dobil ime Peter; Krispin se je imenoval, ko je postal redovnik.

Dobri starši so kmali hvaležno spoznali izvrstne lastnosti in zmožnosti ljubeznjivega Peterčka, in so se prav zgodaj z veliko skerbjo prizadevali zasejati dobro seme v rodovitna tla tega od Boga tako obilno obdaranega otročjega srca. Ker niso bili premožni, da bi mu preskerbeli svetnega premoženja, dajali so mu v tem večji meri nebeških darov. Skerbno so ga podučevali v keršanskem nauku, privajali ga natančne pokorščine in vbogljivosti; kazali so mu pot proti nebesom s priserčnimi besedami, še bolj pa z lastnim lepim izgledom.

Zlasti se je od matere navzél priserčnega češenja in ljubezni do Matere Božje. Ko je 5 lét star, ga peljejo mati na praznik Marijnega oznanjenja v Marijno cerkev, kake pol ure od mesta, ter tam klečé darujejo ljubega sinka vzvišeni Kraljici nebeški. Potem se obernejo k malemu Petru, mu pokažejo Marijno podobo in pravijo z ginjenim glasom: „Glej sem, ta je tvoja mati! Njej te zdaj darujem. Ljubi jo zmiraj s pravim srcem in časti jo kot svojo Gospo!“ Te materine besede so se globoko vtisnile v voljno dečkovo srce in so v njem ostale tako živo zapisane, da je Marijo pri vsaki priložnosti imenoval svojo „Mater“ in „Gospo“ svojo.

Ko je že znal razločevati, kaj je dobro in Bogu dopadljivo, se je začel, kakor imajo prav pobožni navado, pred praznikom neomadežnega Spočetja M. D. postiti ob kruhu in vodi. To navado je ohranil vse svoje življenje. Že bolj spodrastel, je tako delal tudi vsako soboto in vselej tisti dan pred Marijnim praznikom.

Tudi v tem je materin nauk spolnjeval, da je v vsaki nesreči pribežal k Mariji in se Njeni priprošnji priporočil.

Nekega dne je bil splezal z dvema dečkoma na veliko drevo. Ravno ko so bili vsi trije na eni veji, se veja ulomi in vsi padejo na tla. Peterček berž prvi trenutek zakliče Marijo, in kar nič žalega se mu ne zgodi; una dva si noge močno ranita.

Drugi pot ga splašeni konj podere in še tako silovito s kopiti proti njemu vdaluje, da vsi navzoči me-

nijo, da ga bode ubil. Peter spet zdaj Marijo zakliče in se nepoškodovan zopet na noge spravi.

Njegova mati so hodili v samostan „sv. Roze“ delat, pa so včasih tudi Peterčka seboj pripeljali. Pri tacih priložnostih je šel blagi deček v cerkev, posebno, ko je že bolj k pameti prišel, in je pred naj Svetejšim pobožno molil, dokler niso mati svojih opravil zgotovili. Nekaj časa se je to skrivaj godilo; enkrat pa ga nune zapazijo in se ne morejo načuditi toliki pobožnosti tako majhnega dečka. „Ka pride naj v sobo, ki je za pogovor s tujimi, ga vedlo nagovorijo, rekoč: „Oj, naš mali svetnik! Zdaj ne bomo več imenovali Peterčka, marveč z novim pristavkom ti bomo rekly „dobri Peterček“.

Ponižni deček ne odgovori na to nobene besede, ampak, kakor bi bil zelo osramoten, se začne jokati in mater za obleko vleči, češ, pojdiva berž domú.

Nune so to povedale g. kanoniku Zozzi-ju. Ta ga drugi dan slučajno srečajo, pa mu precej zakličejo: „Bog te sprimi, dobri Peterček!“ Peterček zarudi, in kakor bi sam ne vedil, od kod mu pride toliko serčnosti, odgovori: „Zdaj mi pač lahko nagajate; pa Bog utegne storiti, da se bo to še kdaj vresničilo.“

Peter je bil zmiraj rad sam. Naj rajše je hodil v razne cerkve po mesti k maši streč. Po 6 do 7 ur je stregel, pa ni hotel nikakoršnega plačila ali darila zato, čeravno je bil réven.

Drugo polovico dneva je doma kaj pomagal, in se učil brati in pisati.

Enajst lét star, je začel k jezuitom v šolo hoditi. Ker je bil dobre glave, priden, vbogljiv in lepega, blagega vedenja, so ga bili učitelji zelo veseli. Njegova prijaznost, pohlevnost in odkritoserčnost mu je pridobila spoštovanje in ljubezen tudi pri součencih.

Tudi zdaj je še zmiraj rad pri maši stregel, kolkokrat je le utegnil, in pa zmir zastonj.

Neka grofinja je l. 1679 naročila svojemu oskerbniku, naj poravná za vse maše, ki se bodo v praznik sv. rožnivenca opravile v imenovani Marijni cerkvi, pa obdaruje tudi strežnike. Peter je ministriral od zgodnjega jutra do poldne. Ko mu hoče oskerbnik plačati, pravi: „Moja Gospa mi je že plačala.“ Uni je res menil, da mu je gospa grofinja sama plačala. Vendar je pozneje le poprašal in zvedel, da ni nikomur plačevala. Zdaj pokliče dečka in vpraša, zakaj je rekel, da mu je že plačano. Deček smehljuje odgovori: „Moja Gospa in Kraljica je v nebesih, ne pa gospa grofinja Maldacchini.“ Tudi zdaj noče nič sprejeti.

Neki dan je šel po šoli v frančiškansko cerkev, da bi tamošnjemu zakristanu pomagal; knjige in sveske dene pod klop v stranski kapeli. Neki hudoben deček je to vidil, in med tem ko je Peter ves zamišljen v sveto opravilo, mu vse skup ukrade. Peter videč, da je okraden, gre ves preplašen in objokan pred oltar sv. Antona in zakliče: „O sv. Anton! Glej! jaz ti v zakristiji delam in drugi me v cerkvi oropajo; pomagaj mi vendar in daj, da svoje knjige nazaj dobim.“

Molitev je bila uslišana. Mladi tatič je bil komaj domu prišel s svojim plenom, kar ga strese huda huda meralica. Iz strahu pred smertjo razodene svojo tatvino materi, ter hitro nese ukradeno nazaj.

Peter zverši latinske šole, ali starši ga niso hoteli dati v više šole. Zdelo se jim je učenje predolgo in sploh ne primérno za njihov ubožni stan. Sklenejo tedaj, naj se uči rokodelstva, da se bo mogel kmali preživiti. Ker je bil očetov brat za čevljarja, ga dajo k njemu v nauk.

Sploh vaje pokoršine, je tudi zdaj vbogal in se brez ugovora lotil čevljarstva. Stricu se je v kratkem tako prikupil, da so mu dali vsako soboto nekaj denarja, naj ga oberne, za kar sam hoče. Mladeneč si ni dolgo premišljeval, kaj bi z denarjem. Šel je na terg in si je nakupil cvetic, kar je najlepših mogel dobiti. S tem zakladom je potem hitel v cerkev ter prosil cerkovnika, naj podoba presv. Device z njimi okinča.

Ker je pa stric zapazil, da je stričnik zmiraj tako suh, in tako bled in da ne raste, ga obide žalost, pa tudi nejevolja zastran njegovega zatajevanja, posebno, da se vsako soboto posti ob kruhu in vodi, kakor se je bil navadil od staršev, ki so se tudi tako postili.

Vsled tega je grajal dobrega dečka in blago mater njegovo, jim nosil ob sobotah dobrih jedil in vina na dom ter silil, naj si le privoščijo. Da bi ga ne žalil, je Peter jedel nekoliko več; pa zato ni bil nič čverstejši viditi, še celo po nekoliko bolehati je začel. Zdaj stric odjenja in pravi materi: „No, ga pa pusti, naj se posti; slednjič je vendar le boljše, da imamo medlega svetnika v hiši, kakor debelega hudobneža.“ Peter se z veseljem spet poprime svoje prejšnje navade in njegove telesne moči so od dne do dne krepkejše.

Vendar se je zmiraj očitniše kazalo, da rokodelstvo ni njegov poklic. Njegovi mladostni tovariši so mu prigovarjali, da naj bo vojak. Slednjič pa mu dá Bog jasno spoznati, kje Mu ima po Njegovi volji služiti.

Bila je namreč neko leto prav velika suša; bilo je veliko obhodov, da bi od Boga dežja sprosili. S tem obhodom šli so tudi kapucinski patri. Tu je imel Peter priložnost opazovati mlajše brate tega reda, in njihova pobožnost mu je bila tako spodbudna in ginljiva, da so se mu v sercu vnele vroče želje, postati kapucin. Vsako nedeljo in vsak praznik je šel v samostan, ki je bil zelo uro od mesta, da je tam molil in se od mladih pobožnih redovnikov gorečnosti učil. Sprosil si je pravila sv. Frančiška, jih je pridno prebiral, na pamet se jih učil ter jih je vedno seboj nosil v žepu shranjene.

Njegov sklep, v samostan iti, se je še bolj vterdil, ko je bil pri slovesni obljudi dveh mladih kapucinov; njuna ponižnost in pobožnost ga je tako ginila, da je zaklical: „Tem vojščakom hočem biti prištét. Križ sv. Frančiška čutim v sercu in ga hočem vedno v njem ohraniti.“

V samostanu poprosi za sprejetje, in precej je uslišan. Vesel hiti domú naznanit staršem in sorodnikom to veliko srečo.

Vsi se mu začudijo in si veliko prizadevajo, ga odverniti od takega sklepa. Celó mati ne morejo prikrivati svoje velike žalosti in se jokajo. „Zakaj se jokate?“ pravi Peter. „Ali me niste že petletnega otroka

darovali Bogu in Mariji? Zakaj hočete zdaj priderževati to, kar ste darovali? Dar je bil iz proste odločbe, brez pogojev in s mojim privoljenjem. Treba je tedaj, da se zverši, brez nadaljnjih pomislikov.“

Hvaležno poljubi svojim staršem roko, se poslovil z njimi in družimi sorodniki in prijatelji. Obilno je solz in joka, pa nobena stvar ga ne more uderžati; junaško nastopi pot proti svojemu odločenemu mestu; štirje mladenčiči, bližnji sorodniki, ga spremljujejo.

Na poti ga velik pes, ki je bil sicer miren, tako serdito napade, da so menili, da ga bo raztergal. Spremljevalci preplašeni odskočijo; Peter pa ostane miren in kakor je bil vaje, le zakliče svojo Gospo in Mater. In glej, pes ga popusti in Peter brez nesreče dalje potuje s sorodniki in ves vesel pride v samostan, kakor bi bila to prva stopinja v nebesa.

Takrat je bil star 25 lét in v samostanu je živel 57 lét v veliki svetosti. Papež Pij VII so ga imenovali l. 1806 „zveličanega“ ter rekli o njem:

„Krispin je bil oče ubogim, tolažnik žalostnim, imel je čisto, priprosto serce, bil je vdan častivec presv. Device in slaven z darom čudežev in prerokovanja.“

Spomin na Binkosti.

Neki birmanec je bil svitel denar, ki ga je bil dobil od svojega botra, zapil in zajedel še predenj so škof odšli s tistega kraja; napravil je bil z zanikarno družbo vse lepe krubke in sladčice, ki mu jih je bil boter sra-ven tega nakupil; bil se je tako udelal, da ga je bilo sramota gledati. Po naključji pride njegov boter memo, in ko je vse vidil in svedil, kar se je zgodilo, je bil takó razšaljen, da od takrat ni hotel nikomur več birme zavesati.

Če pa je bil birmanec, zapeljan celó od domačih, tako nagnjusno in nehvaležno napravil svetne in časne birmske darove; kaj neki je bilo z notranjimi darovi sv. Duha? To je žalostno le misliti! O nespametni botri in rodovinci, ki velikrat vlačijo birmance od štacune do štacune, pa kaj rečem? ki jih vlačijo celo od kerčme do kerčme po sv. birmi, ne da bi jih hitro po pameti obdarovali, potem pa šli z njimi tiho domú, če ne rajši še enkrat v cerkev zahvalit se sv. Duhu. In naj bi jih velikrat in velikrat spominjali, kako imenitne in svete darove so prejeli od sv. Duha, ki naj jih vse žive dni skerbno varujejo. Kako dobro si sapomni takrat otrok lepe nauke! Nikoli ne bom pozabil, ko sem bil prišel od sv. birme svoje dni domú in mi je neki mladeneč, stareji od mene, rekel samo te le besedice: „O kako si ti danes srečen! Ko bi jaz bil tako!“ Kaj še le, če ti birmancu razložiš in dopovéš imenitne darove, ki jih je od sv. Duha prejel, ako je bil v milosti Božji, in če mu to večkrat v življenji ponavljaš!

Reci mu: Ljubi moj, ti si prejel od Boga sv. Duha sedem zlatih zakladov. Ti zakladi bodo vsak dan večji in lepši, če jih boš skerbno varoval. Ti zlati zakladi so: *Dar modrosti, umnosti, sveta, moči, učenosti, bogoljubnosti ali pobožnosti, in stnahú Božjega*. O glej, da jih ne zgubiš in ne zapraviš! Zvesto moli, skerbno se greha in slabih tovaršev vari, misli na pričujočnost Božjo, priporočuj se Mariji, angelu varhu, da te sv. Duh s svojimi darovi ne zapusti.

Kdaj pa sametuješ darove sv. Duha? Iz česa se spozná, da Dub božji ni več v tebi?

1. Birmanec, če ti bolj maraš za nečimerne posvetne reči, kakor pa za Božje, če te ne veselé nauki sv. vere, Božja služba: je to znamnje, da ti sametuješ dar modrosti; ti nisi moder.

2. Če ti ne veš nič razložiti, kaj je za tvojo dušo dobro, kaj slabo, — če v vse porednosti brez pomislika privoliš, kar ti kak zanikarnej ali hudobnej reče: ti zametuješ dar umnosti, — ti nisi umen in pameten, ampak bresamen.

3. Če drugim nič dobrega ne veš svetovati, ali če mu celo hudo svetuješ: ti nimaš darú svetovanja. Ti si pravi revež in bo težko kaj prida iz tebe, ki ne znaš ali pa ne maraš drugim prav svetovati, k čednosti pomagati.

4. Če ti privoliš, kadar te hudoba, zanikarnej, hudo nagnjenje k hudemu, v greh zapeljati skuša: to kaže, da ti nimaš darú moči. Ta dar si tudi svergel, če si precej nejevoljen, nepoterpežljiv, ali celó jezen in togoten, kadar se ti kaj nepovoljnega zgodi.

5. Če ti išeš vse vediti in snati, Boga in božjo voljo prav spoznavati pa ti ni mar, če ne išeš v pridigah, naukah v dobrem branji verskih reči se dobro priučiti: je to znamnje, da nimaš več darú učenosti, ki ti ga je sv. Duh vcepil pri sv. birni.

6. Če ti rad ne moliš, če le mlačno moliš, če nimaš rad cerkve, službe Božje, če ti je malo mar za spoved, sv. Obhajilo, sploh za voljo Božjo in njegove zapovedi; o ubogi otrok, to kaže, da ti nisi pobožen, ti nimaš darú bogoljubnosti.

7. Če se ti ne bojiš Boga razžaliti, njegove prijaznosti zgubiti, če te ni strah in groza pred vsakim grehom, o otrok! če je to, povém ti: ti si ves nesrečen, ker zapravljal si dar strahú Božjega!

Pa tudi vi, ki ste že odrašeni, in vendar ne mara niste še bili pri sv. birni — o vi ste nesrečni, ker tako velike in tako potrebne gnade prejeti odlašate.

Silo potrebna je milost sv. birme. Zakaj sv. kerst te je očistil greha, in dokler je misliti, da nisi še zgubil gnade sv. Duha, moraš prejeti sv. birmo, ker ta gnada te poterjuje v skušnjavah, da bi ne zgubil milost, ki si jih prejel pri sv. kerstu. Veliko ljudi se dandanašnji sramuje sv. vere, sramuje se očitno moliti, k spovedi hoditi, pred Bogom in svetimi podobami se odkrivati in čast skazovati. Od kod je to? Milost sv. birme so s grehom zaverгли, ali niso bili tega zakramenta vredno prejeli, ali pa še celo birmani niso.

Pri sv. kerstu postanemo otroci Božji, pri sv. birni dobimo posebno pomoč, da bi mogli otroci Božji ostati, voljo Božjo vselej spolnovati.

Pri sv. kerstu so nam v serce vlite: vera, upanje in ljubezen, pri sv. birni zadobimo milostno moč, da zamoremo v veri stanovitni ostati in nebeško kraljestvo na-se potegniti. (2. Pet. 1—11.)

Ali zdaj vidite, vi botri, da niste samo priče pri sv. birni, temuč da imate tudi dolžnost s starši in kerstnimi botri skupaj skrbeti za keršansko življenje svojih birmancev. Vsi imate tako rekoč poroki biti, da bodo birmanci kerstno obljubo spolnovali, da se bodo vsled birmskega poterjenja vselej in povsod kakor pravi kristjani skazovali, svojo vero serčno pričali in vestno po nji živeli.

Zato smejo botri le taki biti, ki so temu zmožni in pripravni. Birmski boter mora sam že birman biti, pa stareji kot njegov birmanec. V veri mora biti dobro podučen. Boter ne more biti nekatoličan, tudi ne kak razsudán, brezbožen človek; ne taki, ki je od cerkve izobčen, n. pr. framason (frajmavrar) itd. Bog ne daj, da bi starši iz samopridnosti iskali tacihi botrov, ki niso cerkvenega katoliškega življenja! To bi se reklo naj večji skrivnosti zlorabiti in skruniti.

Dobri botri pa naj tudi vedó, da boter biti je častno opravilo in veliko duhovno delo usmiljenja. Boter je deležen vsih dobrih del, ktere njegov birmanec v življenji pozneje doveršuje. Marsikteri birmanci postanejo

duhovni, redovne osebe, ali sicer dobri in pošteni kristjanje: kako veseli so jih lahko njihovi botri, botre, in koliko dobrega se sami vdeležujejo po njih. Verh tega ima boter še posebno pravico do molitve svojega birmanca. Tako častitljiv in imeniten je ta sakrament, da med birmancem in njegovimi starši pa med botrom nastane duhovna sorodnost (šlahta), ki je zaderžek osiroma na zakon med takimi, kakor je tudi pri svetem kerstu.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ternovega na Notranjskem. Danes naj iz naših krajev zopet Vašim častitim bralcem kaj poročam in sicer o sv. letu, kako se je pri nas obhajalo, kako so se naši ljudje posluževali milostnega časa v dušni prid. Ternovska fara je v duhovnem obziru seló slabim vplivom izpostavljena. Blizo imamo namreč dve veliki primorski mesti, kjer se širi mnogo zanikarnosti. Pogostoma ljudje tje sabajajo; marsikaj napačnega tamkaj vidijo in slišijo. Tudi sabaja od nas vsako leto par sto moških na daljno pot, v slavonske, madjarske in celó rumunske gozde. V lesenih kolibah tamkaj po 4 do 6 mesecev prebivajo, derva cepijo, dže za sode koljejo, razno leseno žagajo, ter se po veliki noči s zaslužkom domú vračajo. „Qui saepe peregrinantur, raro sanctificantur“ (Kteri mnogo popotvajo, se slabo posvečujejo), pravi cerkven pisatelj. Taka je tudi s temi reveži. Po cele mesce nimajo prilike vdeležiti se Božje službe, prejeti svetih zakramentov. Nekteri hodijo včasih po več ur, da s velikim trudom do cerkve pridejo, pa reveži namesto v katoliško cerkev, zaidejo včasih v raskolniško ali pa celó v kalvinsko molišče. Tako so mi taki dervarji večkrat pripovedovali. Da se v takih okolnostih lahko nekak „indiferentizem“, verska malomarnost širi, ni čuda. — Delala se je pred nekaj leti pri nas št. Petersko-Reška železnica. Soderge iz vsih dežel in vsih krajev, naj več Francosov in Lahov, je po fari mergolelo. Očitno je, da tudi taki ptujci lepemu obnašanju in pobožnemu življenju mnogo škodujejo. Razun vsega tega je bilo pa pri nas mnogo, več kot drugod, mnogo „liberalcev“, ali kakor jih „Danica“ rada imenuje, laži-liberalcev, liberaluhov; takih, kteri prostost sebi, drugim pa sužnost voščijo. Ker je v njih sercih luč svete vere ugasnila, jo gledajo tudi drugim upihnuti. Taki laži-liberalci so imeli posebno veselje laži in obrekovanja, ktere so po lažnjivih nemških in nemškutarskih pa judovskih listih brali, med ljudstvo trositi. To in še mnogo drugega bi bilo v verskem oziru zamoglo našim faranom *) mnogo škoditi. Da se pa to ni zgodilo, da so naši ljudje v veliki večini še vedno dobri in Cerkvi vdani, je minulo sv. leto prav očitno pokazalo. Sej ima milostni čas sv. leta tudi ta namen, da vernike iz spanja ali dušnega dremanja zbudi, da se pokaže pri obhodih, obiskovanjih cerkvá, pri prejemanju ss. zakramentov, kdo stoji še na strani sv. Cerkve, kdo med malomarneži in njenimi sovražniki. Imeli smo pri nas tri procesije za sv. leto. Pri vsaki se je toliko ljudstva vdeležilo, kakor navadno o sv. Rešnjem Telesu, in pri prvi še več. Gotovo je več kot 2000 ljudi, polovica mož in fantov; skupno cerkve obiskalo.

Ker so ljudje o velikonočnem času le velikonočno spoved opravljali, je sadnjih 14 dni pred binkoštnimi prazniki vse, kar je živega, hitelo k spovednicam. Veselo in tolažljivo je ter služi našim ljudém v čast,

*) Beseda „farán“ se pri nas rabi namesto „farman“, ki je v navadi na Gorenjskem in je čudna. Pis.

kar se smé terditi, da je bilo v kljub zastalega poljskega dela vendar v 14 dnéh v ternovski farni cerkvi blizu 3000 ljudi obhajanih. To spríčuje očitno, da pri nas čas sv. leta ni prešel brez obilnega sadú za naše ljudstvo. Bog ohrani in oživljaj med Slovenci vedno svestobo in vdanost do naj boljái matere — sv. katoliške Cerkve.

B—c.

Z Goriškega. Z veseljem smo čítali v predzadnjem listu „Zgodnje Danice“ o lepem in naglem napredku one za sedanje čase tako primerne družbe ss. Cirila in Metoda. Sme se reči, da naš ranjki Slomšek, na kterega se po šolah do sedaj premalo ozira ima, je že samo zarad te bratovšine, če tudi bi nič družega ne bil storil, za naš mili narod na Slovenskem vreden večnega spomina. Tako za Božjo čast in pravo srečo bližnjega goreče serce je gotovo le malo kdo imel, kakor naš Slomšek. Smilili so se mu bratje, ki še tavajo v temi nevednosti in že več nad tisuč lét zapeljani hodijo po krivi poti. Komu med nami, dragi Slovenci, ako smo v reanici rodoljubi, ne kervovi serce z blagim Slomšekom vred, ko vidi, koliko otrók naše matere Slave še ni našlo resnice in pravega življenja? Komu, ki ljubi vse ljudi in želi, da bi prišli vsi tje gori nad zvezde k ljubemu Očetu, komu se milo ne stori pri sercu, ko vidi pretergan na dva kraja oni plajšč svete Cerkve, ki je namenjen ogrinjati v ljubezni vse narode? Kdo bi ne želel, ako res ljubi Boga in bližnjega, ta plajšč zopet sošiti? Nam Slovencem pa mora še v prvi versti mar biti, da se sošije ta plajšč, ker z cnim odterganim kosom se hočejo pokrivati večidel ravno naši bratje po govoricí.

Pokazana nam je pa tudi pot, po kateri naj pripeljamo svoje zmotene brate v edino zveličavno katoliško Cerkev, in ta pot je družba ssv. bratov Cirila in Metoda. Se vé, da Bog je tisti, ki vse vlada in je ravno sedaj stvari tako zasuknil, da se obetajo katoličanom na slovanskem iztoku boljái časi; pa vendar molitev je tista, ki vsemogočnega Vladarja nagne, da pravo božje kraljestvo pride enkrat tudi k našim vzhodnjim bratom.

Ker je družba ss. Cirila in Metoda tako veljavna in našim časom tako primérna, je pač sramotno, da se na Goriškem ne najde nobenega poverjenika te družbe, pa tudi udov bi ne bilo kaj šteti na perste. Sej goriška pokrajina je vendar slovenska in njeni prebivalci so se kazali vedno vnete za vsako dobro stvar. Od kod to, da je Slomšekovo delo pri nas tako majhen in kratek vspeh imelo?

Čeravno je bilo že veliko dobrih predlogov in svetov za marsikako stvar stavljenih po časnikih, pa niso našli odmeva; si vendar upamo s Slomšekom serčno priporočiti še enkrat omenjeno bratovšino vsem Slovencem, posebno goriškim, in med njimi pa posebno, da bodo tudi oni z mnogimi vred vzdigovali roke v nebo in prosili Očeta vseh narodov za svojih zmotenih bratov spreobrnjenje.

Iz Poreča nam je ondotni škofijski list za mesec rožnik prinesel prav veselo sporočilo o ondotnih duhovskih vajah, ki so jih obhajali od 5. do 9. majnika, in sicer v škofovskem dvoru in med vdeleževanjem milg. škofa Janeza Nepomuka Glavina samega. Vodil jih je preč. g. dr. Francišk Petronio, Koparski prošt, mož, ki sloví ravno tako s pobožnostjo in gorečnostjo, kakor z učenostjo in klasiškim govorništvom. Govoril je o častitljivosti mašniškega stanú in o mašnikovih njegovih glavnih opravilih, o posebnih čednostih in splošni svestosti, ki naj ga lepšajo, o strahoviti ostudnosti pregrehe itd. itd. Vdeležilo se je v sicer mali škofiji (ki ima v 7 dekanijah kacic 81—82 tisuč duš) 35 duhovnov. Vsi

so tožili ob koncu, kako naglo jim je minul čas, v kterem so večkrat ponavljali: „Bonum est nos hic esse.“

Med vajami so gospodje ob enem tudi za-se sv. leto opravljali, se postili, trikrat dve cerkvi v procesiji obiskali in sv. Očetu 150 lir darovali s prelepo adresno vred, ki so jo poslali Leonu XIII, in poslednjič so skupaj sv. Obhajilo prejeli. (Kakor drugod, je tudi v tej škofiji gotovo pomanjkanje duhovnov in našlo se bode zaupljivo slovenskih mladenčev, kteri bodo z veseljem si izvolili iskati v teh prijetnih primorskih krajih svoj prihodnji poklic, kakor je tam že veliko duhovnov rojakov naših in družih Slovencev.)

Želeli so pričujoči duhovni imeti prijeten spomin od svojega prečast. gosp. vodnika prošta Petronia in prosili so ga po milgsp. škofu, naj bi jim v škofijskem listu zapustil prelepi govor, ki ga je imel prvo jutro: „de dignitate Sacerdotis ejusque munere colendi sacram disciplinam.“ Škofijski list je res prinesel preizverstni govor, ki naj ga razglasí tudi „Danica“ v izvirnem jeziku v prid čast. slovenskemu duhovstvu in tako posredoma tudi narodu sploh. Glasí se tako-le:

„Legimus in divinis Litteris (Daniel 3.) a Rege Nabuchodonosore constitutum, ut de abductis in captivitate hebraeis, quidam praestantiores adolescentuli deligerentur, in quibus nulla esset macula, essentque decori forma, et eruditi omni sapientia, cauti scientia, et docti disciplina, quippe tribus annis ad omnem scientiam informati, Regi ministrare possent, dignique eo munere haberentur. Optandum sane, ut quod ille ostentationis, et superbiae causa constituerat, id in Ecclesia ad Dei gloriam, ad ipsius Ecclesiae splendorem, et ad animarum praesidium servaretur, ut ii tantum tonsura primum, deinde aliis Ordinibus initiati, et quasi per gradus quosdam conscendentes, ad Sacerdotii fastigium eveherentur, qui innocentiae et sanctimoniae laude florerent, et divinis rebus, scientiisque excolti, et perpolití, digni essent summo Regi Christo ministrare. Quid enim sublimius, quid eminentius esse potest eo munere, quod singulari Spiritus Sancti communicatione confertur, quum dicitur: Accipe Spiritum Sanctum? Sed quisnam est fidelis, et prudens servus, quem constituit Dominus super familiam suam? Quae Domini subdubitantis verba ostendunt, non quod ei ignotus esset servus fidelis, et prudens, ut docet divus Joannes Chrysostomus (lib. 2. de Sacerdot.), sed ostendere voluit, quam rari sint hujusmodi servi, et quam sit illius magistratus amplitudo. Hinc, fr. d., ad instituendum aermonem de excellentia, et dignitate Sacerdotalis gradus, facilis mihi nunc, et spontanea via.

Sacerdotalis ordinis dignitas et excellentia ex ejus officio intelligitur, quod totum circa corpus Christi versatur. Est autem corpus Christi duplex. naturale et mysticum: naturale offert Sacerdos aeterno Patri, consecrat, manducat, et sumere volentibus distribuit: quae ei munera ex institutione Christi tributa sunt. Ille enim verus sacerdos secundum ordinem Melchisedech, postquam abrogatis veteribus sacrificiis, et impleto Mosaico paschate, sacrificium et Sacramentum novum in Corpore et Sanguine suo sanxisset, et ad ejus participationem discipulos admisisset; iisdem ut hoc ipsum in perpetuum facerent commendavit: hoc facite, inquiens, in meam commemorationem.

Corpus Christi mysticum Ecclesia est, de qua Apostolus: „unus panis“, inquit, „unum corpus multi sumus, omnes qui de uno pane participamus“ (I. ad Cor. 10) et alibi: „nescitis quoniam corpora vestra sunt membra Christi?“ (I. 6. 9.) et alio in loco: „Sicut corpus unum est, et membra habet multa; omnia autem membra corporis cum sint multa, unum tamen corpus sunt; ita et Christus: etenim in uno spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus, sive Iudaei, sive servi, sive liberi...“

vos estis corpus Christi, et membra de membro." Nec minus expresse in Epistola ad Ephesios (4. 15 et seq.) „Veritatem autem facientes in caritate, crescimus in illo per omnia, qui est caput Christus: ex quo totum corpus compactum, et connexum per omnem juncturam subministracionis, secundum operationem in mensuram uniuscujusque membri, augmentam corporis facit in edificacionem sui in caritate."

In illud corpus exercent presbyteri potestatem per Sacramentorum dispensationem, per praedicationem Evangelii, per regimen animarum, per fidelium, et rerum ad eorum usum spectantium benedictionem: sunt enim ministri Christi, et dispensatores mysteriorum Dei; „pro Christo legatione funguntur, tamquam Deo exhortante per ipsos."

Indeque facile est intelligere, quanta sit dignitas Sacerdotum, quibus tam sublimia munera sunt commissa: „Sacerdotium ipsum, ait S. Joannes Chrysost. (lib. 3. de Sacerd.), in terra quidem peragitur, sed in rerum coelestium classem ordinemque referendum est: quippe non mortalis quispiam, non angelus, non alia quaevis creata potentia, sed Deus ipse ordinem hujusmodi disposuit, idcirco necesse est Sacerdotem sic esse purum, ut si in coelis ipsis collocaretur, inter coelestes illas virtutes medius staret... adest Sacerdos non ignem gestans, sed Spiritum Sanctum: preces diurnas fundit, non quo flamma coelitus delapsa, sacra apposita absumat; sed ut gratia in sacrificium influens, per illud ipsum omnium animos inflammet, et puriores reddat argento igne purgato... iis qui terram incolunt, commissum est, ut ea quae in coelis sunt dispensent: iis datum est, ut potestatem habeant, quam Deus optimus neque Angelis neque Archangelis datam esse voluit: neque enim ad illos dictum est: quaecumque alligaveritis super terram, erunt alligata et in coelo: et quaecumque solveritis in terra, erunt soluta et in coelo.

Habent quidem terrestres principes vinculi potestatem, sed corporum solum: id autem quod dico Sacerdotum vinculum, ipsam etiam animam contingit, atque ad coelos usque pervadit: usque adeo ut quaecumque in terra Sacerdotes confecerint, illa Deus in Coelo rata habeat, et servorum sententiam Dominus confirmet: etenim quidnam hoc esse dicas, nisi omnem rerum coelestium potestatem illis a Deo concessam? quorumcumque, inquit, peccata remiseritis, remittuntur eis; et quorumcumque retinueritis, retenta sunt: quoniam, obsecro, potestas, hac una major esse possit?

Jam si quaeritur, quae sint virtutes propriae Sacerdotis? Respondeo, nullam esse qua non debeat gradu quodam eminenti esse instructus. Homo namque Dei Sacerdos est: debet ergo sanctus esse, sicut Deus sanctus est: nec ullam ei permittitur virtutem negligere, cum sit ejus minister effectus, qui est Dominus virtutum. Deinde ideo est a populo segregatus, ut populo praesit. Debet ergo forma gregis fieri, praebens ei omnium exempla virtutum. Oportet itaque presbyterum totum esse lucem, quia ideo electus est ut esset lux mundi: totum esse vocem, non nisi de Deo, et cum Deo loquentem; totum esse viam, cui insistant qui haereditatem quaerunt salutis: atque ut verbo dicam, debet Sacerdos sanctitatis Evangelii testimonium omni actu suo praebere, ad Dei cultum sua praesentia revocare, et a mundanis rebus avertere: quae si quis putat rigore nimio, et cum exaggeratione dicta, nae, ille nequidem Sacerdotii nomen intelligit. Longe sane aliter sentiebant Gregorius Nazianzenus, Oratione prima; S. Joannes Chrysostomus, in libro de Sacerdotio, unde pauca ante decerpimus, S. Hieronymus in Epistola ad Nepotianum, S. Augustinus in sermone de Pastoribus, S. Gregorius in Pastoralis, S. Bernardus in libris de Consideratione ad Papam Euge-

nium, et alii passim Sancti Doctores, qui ut excellentiam Sacerdotii verbis magnificentissimis praedicarunt, ita nihil antiquius habuerunt, quam ut ostenderent dignitatis et virtutum ei correspondentiam eandem esse mensuram: quod nisi assidue et qua erant praediti eloquentia inculcassent, ab Evangelio, et ab Apostolo deflexissent: quanta enim debeat esse Presbyterorum sanctitas, ubique in Evangelio Christus; in epistolis suis, praesertim ad Timotheum et Titum, Christi Apostolus, saepe repetitis documentis explicare non desinunt. Ex his sacris fontibus hauriant Sacerdotes monita salutis, et discant quales esse debeant, si vere volunt esse quod dicuntur.

Erunt quidem quod dicuntur, si, praeter virtutes omnes quibus Sacerdotis anima ornata esse debet, studium adjungatur doctrinae sacrae, veluti medium absolute necessarium ad sacerdotalia munera rite obeunda. Et sane: quemadmodum priscis temporibus Legi (ut ita dicam) orali, legem scriptam substituere opus fuit; ita etiam post Christi Domini adventum, et postquam exortae sunt haereses, et vitium summopere increvit; tunc enim, inquit Chrysostomus (homil. in c. 1. Matth.): „necesse fuit, ut sacra dogmata ac praecepta morali literis consignarentur, ne veritas deformaretur erroribus, et virtus oppressa extingueretur". Melius sane fuisset, nos libris non egere, et talis vitae nostrae esset integritas, et sanctimonia, ut sine librorum ope mereremur a Spiritu Sancto immediate edoceri. At, quoniam peccatis nostris longe depulimus singularem hanc Divini luminis gratiam, quid nobis reliquum est? Hoc nimirum, subdit laudatus Chrysostomus, ut studio et labore consequamur, quod culpa nostra perdidimus. (Konec nasl.)

Iz Rima, 4. rožnika 1879. Jutri bodo sv. Oče sprejeli mladenče Pijevega in Rimskega semeniša, ki bodo v njih pričujočnosti obravnavali razne prašanja iz filozofije in bogoslovja. Ta modra papeževa vravnava kaže, koliko skerb imajo, da se italijansko duhovstvo v prid vojske Gospodove ckovari ne le s tistimi čednostmi, ki jih njih visoki poklic zahteva in v čemur je bilo o vsih časih rimsko duhovstvo svetu izgled, temuč da se oborožijo tudi s tisto sveto, in s svetno vedo, ki je bila o vsih časih duhovnom prav koriatna, v teh naših dnevih pa je neogibno potrebna, ko brez ozira na Začetnika vsih reči hočejo vae reči zgoli fizično razlagati in tirajo družbinstvo v ostuden materijalizem (natoromoljstvo), ki je vzrok strahovite spačenosti, in so prisiljeni čez to današnjo spačenost tožiti tudi tisti sami, ki s svojo slepo in brezumno vojsko zoper Cerkev take prekucne počenjanja podpirajo. —

Med tem ko naš rimski dopisnik to naznanuje, je prinesla pa „Unità“ že tudi sporočilo, kako verlo in čversta so se mladenči s svojimi učenimi boji obnašali pred papežem, njih dvorom in velikim številom kardinalov, škofov, prelatov in učenih profesorjev, domačih in tujih, pa študentov raznih semeniš in vetavov. Štirje gojenci so bili izvoljeni za to častno boritev.

Kakor lešnike naj podamo tudi našim bogoslovom in bogoslovcem teze (ualoge), v katerih so se skušali. Mladenča Giuseppe Baroni in Giovanni Genochi iz Pijevega semeniša sta se skazovala v naslednjih metafizičnih vprašanjih: 1. „Ideae innatae non sunt fundamentum in re.“ 2. Dantur ideae universales et habent fundamentum in re.“

Francesco Brambilla in Omero Montesperelli, eden iz kolegija Cerasoli, drugi iz kolegija Pamphily v rimskem semenišu, pa sta branila ta-le stavka: 1. „Philosophica ratione demonstratur obiectum humanae felicitatis in Deo esse collocandum. 2. Existit lex aeterna ordinem naturalem servari iubens, perturbari vetans, per lumen rationis hominibus participata.“

Duhoviti borivci so prelepo rasgrinjali ugovore in vprašanja, kakor koli so jim jih učeni poslušavci in gojenci v teh tvarinah potikali, in s enako nčenostjo in bistrostjo so pobijali tenke in naj umetniši ugovore, kakoršne so jim podmetavali. „Osservatore Romano“ pravi, da s vsestransko pohvalo je naj odličniše poslušavstvo obdarovalo preverle gojence, še slasti pa tolik papež, kakor je Leon XIII. Vse se je veršilo v latinščini in v popolni skolastiški obliki. Tri ure so poslušali sv. Oče te imenitne bojevanja.

Poslednji so bili čveteri mladenči in profesorji obojne šole poklicani pred prestol k sv. Očetu, ki so mlade študente obdarovani s zlatimi in srebrnimi svetinjami. (K sreči ni bilo v pričo „modrih“ (?) liberalcev, kateri sami radi „štolcirajo“ s svetlimi medalijami na persih, mladim otročičem pa nedolžnih darilo ne privoščijo!) Pohvalili so sv. Oče vso poskušnjo s kratkimi besedami in upanje razodeli, da kakor filozofski, se bo obnesel tudi bogoslovski oddelek, ki bo imel svoje predstave ob koncu tega mesca. Obljubili so, da enake poskušnje se bodo ponavljale vsako leto, in da so predložili kardinalu vikariju, da se utegnejo privzeti poskušnje še iz družih tvarin, iz cerkvenega prava, pa tudi iz italijanske, grške in latinske literature ter se tako mladina spodbuja k večji gorečnosti v študijah. Nihče ne dvomi, da veršiti se ima vse tako, kakor bode v povikševanje nravnosti in Cerkve Božje teknilo.

Ali bi se kaj podobnega ne dalo posnemati — v tolikošni, kolikoršni meri in podobi? Ljubljanski gg. bogoslovci so že več lét imeli nekaj podobnega, če tudi ne po formi enako.

Sveto Detinstvo.

(Iz misijonskih poročil.)

(Dalje.)

Med svojimi sirotami, tako piše misijonar, imamo deklico, ki je postala apostelj cele družine. Ob kratkem vam naj njeno življenje popišem.

Umirajoča mati zapusti petletno deklico, katero kmalo prinese k nam v sirotišnico. Bila je vsa bolečna in izstradana; dali smo za njo eno rupijo (kacih 15 gl.). Velim jo prenesti v nunski samostan sv. Marijinega Serca; tukaj siroto, ki je že skoraj umirala, pridno koplajo, tako gojijo in dobro oblačijo, da se revše v kratkem čisto ozdravi. Nato je keršena in je prav ljubeznjiv in vesel otrok. Okinčana s svetinjo sv. Detinstva, oblečena s lepo in snažno obleko ter vsa srečna in vesela, je ta sirota priljubljeno dete cele hiše; vsi ubogi otročiči in sirote té odgojilnice hočejo biti le pri nji. Njeni sorodniki jo saporredoma obiskujejo; mlada Masiljanam (t. j., nedelčna) je njih veselje. Kakor da bi se otroče svojega apostolskega misijona zavedalo, zagotavlja svojim sorodnikom: „Tukaj ostanem, nič več k hudobnemu duhu, Jezušku bom poljubovala noge. Ostanite tudi vi tukaj pri Jezušku.“ In s tacim prigovarjanjem je petletna deklica celo družino h keršanstvu spreobrnila.

Napravili smo si tukaj, piše dalje misijonar, tudi majhno posojilnico, kjer revni ljudje svoje reči zastavljajo ter zato denara v malih zneskih naposodo dobivajo, ne da bi od tega kake odstotke ali obresti dajali. Se vé, da sem si moral tudi jas nekaj denarja isposoditi pri bogatih poganih, kateri mi pa tudi radi pomagajo, ker vidijo lep namen mojega po teh krajih še nesnanega dela. Neverniki nas kar občudujejo zaradi naše dobrotljivosti in našega usmiljenja, ravno to pa nam pridobiva njih serca, brez števila veliko se jih spreobrne, kar je naj lepše plačilo za nas. V malo časa

bi si lahko na tisuče duš nakupili, ko bi bili le pripomočki, da bi tudi preživili te sirote.

Razgled po svetu.

Laško in nelaško. (Če je spoved in sv. leto dobro tudi za liberalce, in kdaj mora človek žepe zapeti?) Sardinski časniki že nekaj časa naznanujejo povračila, ki se godijo po župniku in spovedniku v Cagliari-u. Že v četrtič ali petič se je naznanilo, zdaj za 15.000, zdaj za 30.000 lir, ki so povernjene opravištvu „del credito agricolo“ v Cagliari-u, ktera družba je bila okradena, in zdaj kaže, da bode v kratkem vse nazaj dobila po spovedniku.

Liberalni listi so nad tem osupnjeni in „Fanfulla“ reč premišljuje, ter je izmodroval, da zakrament sv. pokore, zoper kterega buče nekaki „obnovljavci človečnosti“, je dobra za kako reč tudi v družbinskem redu. (Nič ne mara, ko bi je Kristus ne bil zapovedal, da bi jo postavili in zapovedali novi osrečevalci človeštva, kateri je pa zdaj ne terpe, ker je „Božja naredba“!)

Med sodnijo in sodnijo, pravi „Fanfulla“, jaz glasujem za sodnijo pokore, ki mi mojo reč nazaj dobi brez jezičnih dohtarjev, brez sodnikov, izvedencev, porotnikov, brez preiskovalcev in sploh brez naj manjšega truda.

Pristavlja pa še dalje ta liberalec:

Moja misel je prav priprosta in nikakor ne more žaliti družbinskih naredb:

Pravim samo:

„1. Da malo verskega občutka v nekterih verstah bi dobro delo; storilo bi morda bolje kakor „civilna nrava“, ki jo je iznašla prevzišenost ministra Maiorana;

„2. da duhoven, spovednik, zamore biti koristen v nekterih primérlijeh — posebej še v povračevanju pokradenega premoženja — koristen tako, kakor kancelar apelacijske sodnije, in morebiti — morebiti še nekaj malo bolj.

„Ali ne mislim prav? Sklicujem se na okradene vesoljnega svetá...“

„Osservatore Romano“ k temu pristavlja:

„Edini, kateri niso „Fanfullove“ misli in ki imajo resne vzroke upirati se zoper spoved, veste kdo so?... Tatovi, gospodje tatovi, ktere spoved zavezuje, da morajo ukradeno poverniti.

„Smeli bi pa pristaviti še splošen opomin: kadar se vam približa kak močan duh in prične goričevati zoper „spovedno trincštvo“; takrat le berž zapnite suknjo in dobro zavarujte žepe, v kterih imate denarje.

„Kaj pa debelodušne besede „za nektere verste“, ktere je „Fanfula“ zagodel med svojim govorom? To je nekaj kotiček, v kterem šurk škriplje.

„Po „Fanfullu“ je verski občutek potreben samo za „nekake verste ljudi“, za priproste in nevedne. „Visoke in učene verste ljudi, med kterimi se nahajajo tatovi v lepi suknji in belih rokovicah, tatovi, ki znajo krasti na debelo in olikano, in ki namesto vervice na vrat hlatajo po kakem viteškem motozu, take „verste ljudi“ ne potrebujejo verskega občutka po „Fanfullu“. Vera (po njegovem modrovanji) je potrebna za priproste tatove, ne za veljaške visokopostavljene izmikavte! Res, ti poslednji nikoli ne povernejo ukradenega, temuč krađejo le nadalje, se vozijo v kočijah v nališpane palače in kinčajo si persi s vsakterim viteškim ozvezdjem.“

Tako „Osservatore Rom.“... Koliko dolgih nosov pri takem „lekcijonu“ — posebej tudi pri tistih, ki so ulomili „Pijeve vrata“!

Cvet in sad sveste molitve.**Zahvale.**

Št. 1. Moj sinko je bil na smert bolan, le še življenje je bilo v njem; sklenila sem devetdnevnicu opravljati k preljubi naši Gospoj presv. Serca in uslišanje po „Danici“ nasnaniti. Komaj sem začela devetdnevnicu opravljati, že sem bila uslišana: sinček je ozdravel in jas kličem: Češena in hvaljena bodi Naša ljuba Gospa presv. Serca zdaj in na vekomaj!

Z Brezovice, 9. rožnika 1879. *Jera Klemen.*

Št. 2. V neki splošni potrebi sem pričela opravljati 9dnevnicu, in preden je bila doveršena, je bila že prošnja uslišana.

Is Polhovega gradca, 5. rožnika 1879. *A. J.*

Št. 3. Mož, ki je bil pijanosti vdan, vsled ktere je večkrat zabredel v druge napake, se je na dobro pot obernal, odkar je bil v „Danici“ v molitev priporočen; toraj bodi vedno češena Naša ljuba Gospa presv. Serca! Z Gorenjskega, 6. rožnika 1879. *J. M.*

Št. 4. Stotisučkrat češena in hvaljena bodi N. lj. G. presv. Serca za sproseno mi ljubo zdravje! Tri mesce terpela sem hude bolečine po vodenici, tako, da po človeški pomoči nisem imela nikakoršnega upanja, da bi še kdaj ozdravela. V zadnji sili zatečem se v molitev k N. lj. G. presv. Serca. In glej, moje upanje ni bilo zastonj! Marija je pokazala, da je res zdravje bolnikov in upanje obupajočih. V kratkem času se mi je zboljšalo tako, da sem zdaj zdrava in opravljam svoje opravila. Preserčna hvala toraj še enkrat N. lj. G. presv. Serca za skazano mi pomoč!

Ana Princič iz Fojane v Berdih.

Prošnje.

Neka družina priporočena v dušnih in telesnih potrebah, naj bi jih Bog tako vodil, da bi se mogli zveličati. — Že več lét na nogah bolno deklo, da bi se ozdravilo, če je Božja volja. Zahvala se naznani, če bo bolje. — O vi vsi, ki častite Marijo in ste prepričani mogočne priprošnje te mile Gospé: prosim vas, zdaj, ko ravno 9dnevnicu opravljam, spominjajte se v svojih molitvah še blage deklice, ki je ud te bratovšine, da bi ji Bog zdravje dodelil, če je njeni duši v zveličanje.

Če milost sprosimo, se bo razglasilo po „Danici“. — Oseba, kateri se je pred nekaj časom pamet smešala in dela domačim veliko žalost in skerbi, se serčno priporočuje, da bi se po priprošnji N. lj. G. presv. Serca zopet ozdravela. Ako bo uslišana, bode se zahvala po „Danici“ razglasila. — Že od mladosti po očesni bolezni in telesni slabosti zadržana oseba ne more svojih dolžnosti prav opravljati, pa je zraven tudi v dušnih stiskah; toraj se vnovič priporočuje N. lj. G. presv. Serca in sv. Jožefu za ljubo zdravje, ako je Bogu v čast in duši v zveličanje. Ako bo uslišana, hoče se po „Danici“ zahvaliti. — Starši goreče priporočajo vsim bratom in sestram v molitev za pomoč svojo že dolgo časa silno bolna hčerko, ki ji nobene zdravila ne pomagajo, prosijo Marijo in sv. Jožefa za ljubo zdravje, ako je volja Božja in duši v zveličanje. Zahv. se nazn. — Družina v silno velikih stiskah in sadregah se sroča v molitev in sdihljeje do N. lj. G. presv. Serca, prosi Boga po Mariji in sv. Jožefu gotove pomoči. Zahv. se nazn. — Zmešan mladenec je serčno priporočen, da bi se mu zboljšalo. — Mladeneč, da bi si tisti stan izvolil, v kterem bi se mogel zveličati. — Oseba v velikih dušnih in časnih stiskah za pomoč.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočavanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec rožnik 1879.

I. Glavni nameni: Spreobrnjenje tistih, kateri so morebiti tudi v svetem letu terdovratni ostali.

II. Posebni nameni:

17. rožnika. Sv. Viljem Verčelaki, uboga sirota in potlej redovni ustanovitelj l. 1124. Priporoč.: Sirote, posebno vsi slabo podučeni, vdovski stan, in vse reve. Delavci. Cerkev na Ruskem.

18. Sv. Marka in Marcelin, dvojčiča v Rimu, sta oserčena od sv. Boštijana dala življenje za sv. vero l. 286. Priporoč.: Spreobrnjenje laških krivičnikov in brezbožnih zlasti v Rimu. Vsi slovenski sinovi in hčere za serčnost v veri in čednosti. Maloserčni.

19. Osmina sv. R. Telesa. Sv. Nazarij, prvi škof in glavni varh v Kopru l. 524. Priporoč.: Primorska in Dalmacija za djansko vero. Vredno in stalno češenje sv. R. Telesa, zlasti bolj pogosto obiskovanje. Otroci za ohranjenje milosti božje.

20. Praznik najsv. Serca Jezusovega. Jezus je v prikazni blaženi Marjeti M. Alaški zapoved naznanil, da naj se ta praznik ustanovi; Pij IX. so ga l. 1856 zapovedali za vesoljno Cerkev; njegova pobožnost se močno razširja, odkar je (l. 1875) bil vesoljni svet Njemu posebej posvečen. Priporoč.: Razširjanje omenjene pobožnosti in zadevne bratovšine. Obvarovanje častivcev Jezusovega Serca pred smartnim grehom. Opušanje vse kletvinje, rotenja itd. Da bi se vse dobre serca darovale Jezusu.

21. Sv. Alojzij Goncaga, angeljski mladenec, varh mladine, † 1591. Priporoč.: Vsa mladina, zlasti slovenska. Pogosto opravljanje šest-tedenskega Alojzijevega češenja. Spreobrnjenje velikih grešnikov.

22. Tretja ned. po Bink. Evang.: Prilika o ovčici in zgubljenem denaru. (Luk. 15.) Sv. Pavlin Nolanski škof, se je sam prodal v sužnjost, da je rešil sina neke vdove, † l. 431. Sv. Ahacij s tovarši, patron rudokopov; slovesnosti v Idriji. Priporoč.: Keršanski duh in strah Božji pri delavcih. Cerkev na Kranjskem, Opušenje pijanštva in kletvinje.

23. Sv. Agripina, dev. in muč. pod ces. Valerijanom v 3. stoletji. Priporoč.: Spreobrnjenje visokih glav in zagrizenih sovražnikov. Brama nedolžnosti zoper tigre, volkove in risi! Bolniki. Duše v vicah.

Listek za raznoterosti.

Sporočilo ljublj. gospejskega društva za raujeno, bolne, onemogle vojake, njih vdove in sirote naznanuje, da je do konca leta 1878 imelo dohodkov 10 cekinov in 9565 gl. v jistini, stroškov pa 9249 gl. in 10 cekinov; zraven tega ima v obligacijah 11.600 gl., in naloženega 5333 gl. — Družba je bila ustanovljena l. 1866. Njen varh in oskerbnik je baron Codelli, predsednica pa baronka Codelli-Šmidburgova. Tajnik je gosp. Rad. Endlicher. Družba šteje blizo sto blazih gospej in gospodic. Razn ljubljanske so take družbe tudi po deželi, v Bistrici, na Kerškem, v Ložu, v Metliki, na Verhniki, v Novem mestu, v Kamniku, v Černomlju in v Vipavi. Oddajala je družba darove o rusko-turški in o avstrijsko-bosanski vojski, nekaj na Dunaj središnji družbi, nekaj naravnost v Bosno, nekaj pa v Ljubljani po vojaških bolnišnicah itd.

Duhovske poskušaje v Porečko-Poljski škofiji bodo 26., 27. in 28. vel. serpana (avgusta). — Škofovo obis-

kovanje in birnanje bode 15. mal. serpana pri sv. Vincenciju, in 16. v Kanfanaru.

Grofu Barbo-tu je te dni umerl naj starši, še verhom odrašeni sin; Bog tolaži žalostno, pošteno katoliško rodovino. — Ob enem bodi povedano, da volilni shod v Trebnjem je enoglasno postavil za kandidata g. gr. Barbo-ta.

V Livnu v Bosni so častniki slovenskega polka Kuhnovega katoliški cerkvi na Gorici podarili drago monaštranico v spomin, da je bila ondi njih zastava blagoslovljena. Bila je v Ljubljani narejena in od premilg. škofa dr. Pogačarja blagoslovljena.

Posvečena nova škofa sta bila: Frind v Pragi za Litomerico 8., in Dunajevski v Krakovem 7. t. m. za ondotno mesto. Umerl je škof P. Ljud. Speranza v Bergamu. R. I. P.

Cerkev presv. Serca Jezusovega je bila blagoslovljena 23. vel. travna v Rimu. Bila je le-ta kedaj španjska cerkev sv. Jakopa, na Navonskem tergu, potem dolgo časa zaperta; zdaj pa je posvečena Jezusovemu Sercu. Blagoslovil jo je kardinal Rafael Monako v pričo mnogih škofov in družih gospodov. Naj bi se tudi vse mesto Rim zopet vernilo v najavetejše Serce!

Kako se Turku godi v deželi, v kateri je papež v jetništvu? Riaz-paša, bivši minister v Egiptu, je 30. rožnika 1879 proti 7 dopoldne šetal v Neapolu po lepem prostoru, ki ga imenujejo „Villa nazionale“ in hotel jo je mahitati proti morju. Kar se mu približajo trije ljudje, in pokažejo mu spod gornje obleke nekake stvari, ki so se Riaz-u zdele bodala in revolverji (mnogostrelni samokresi). Riaz se je urno spreumil, kaj to pomeni, in izročil jim je listoico s 300 lirami. — Tako se godi Turku v deželi „olikancev“. Se vé, če papeževo in cerkveno premoženje ni varno, ne bo varno tudi turško, ne bo varno judovsko, ne bo varno tudi samo rudečkarako in framasonsko ne!

Ta si je boljdi del izvolila. Pariški listi pripovedujejo, da slavna kasališna igravka gospodičinja Paska se je umaknila v samostan in je postala nuna. Bila je mlada, bogata in igrala je tako, da je ves Pariz derl v kasališe „Dame au Camélias“. Kakor so pa omikane ženske sem ter tje prav bistro-umne, tako je tudi ta gospodičinja zgodaj opoznala, da posvetno priploskovanje je prazen in puhel dim, ki se naglo razkadí, in — kaj ima potem od vsega kriča in ploskanja?

Zijá te ko medvéda,

Dokler je koža gladka

Postane koža bléda:

Si svetu „stara pratka“.

Zato si modra devica iše tistega prijatla, kateri ne gleda na kožo in na leta, ampak na lepo serce; tistega nebeškega Prijatla, pred katerim njegove lilije nikoli ne obcvetó, če se tudi lice stara in obledí.

Srednje-afrikanski misijon pod pervim svojim škofom Dan. Kombonijem, kakor kaže, dobro vspesuje. Iz Pruskega, Tirolskega in iz družih dežel odhajajo mladi duhovni v ta misijon. Te dni je šel iz Gradca v Verono dijakon Jan. Dichtl, ki je že 3 leta v Veroni študiral bogoslovje; tam se bo nekoliko mudil, potem gre dalje v Rim, kjer je zdaj škof Daniel. Tudi več redovnic se zopet podá v srednjo Afriko v misijon. Npraviti hočejo par novih misijonskih postaj; in za popotovanje v Hartum je Komboni isnašel novo pot čez rudeče morje, ki je pripravniši in varniši, kakor dose-danja vedno po Nilu. Omenjeni g. dijakon Dichtl bo v Kairi mašnik posvečen in potem ondi ostane nekoliko časa, da se obnebja sлагoma privadi. Iz Pruskega gresta

zdaj v misijon 2 duhovna, iz Tirolskega 2, 1 Poljak in morebiti še kak drugi. Škof Daniel še ni čisto zdrav, vendar mu gre na bolje. Bog daj veliko sadú temu vinogradu, ki so ga s svojo smertjo zasajali dr. Igu. Knob-lehar, Kocijančič in mnogi drugi iz rasnih dežel in krajev.

Poslednje novice. Cvete li mir? Iz Berlina nazna-njajo, da Nemčija obravnava prašanje za zvišanje voj-nega kerdela, ker tudi Francozi in Rusi zvišujejo in vravnavajo vojno. — Porta hoče za zdaj molčati, ako tudi Bulgari v Filipopolji niso hotli Aleko-paša sprejeti v turškem „fesu“ (rudeči kapici); kadar pa se bodo Rusi do čistega umaknili iz Rumelije, takrat hoče sultan Aleku ukazati, naj dene na glavo „fes“ in povzdigne turško zastavo; ako bi se Aleko temu ustavljal, bode sultan zahteval, naj se Aleko odstrani in obsedel bode Balkan. Tako iz Carigrada 7. t. m. — Govorilo se je, da bi avstrijska vojna sasedla Novi bazar po porazumu s Turčijo; Arnavti pa nasprotujejo in v spopadu med Turki in Arnavti (Albanci) je 60 Arnavtov padlo pri Ipeku.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Urban Dietrich, nad-župnik pri Sv. Martinu poleg Slov. Gradca, je postal oskerbnik „Staroterške dekanije;“ č. g. Janez Ev. Si-mončič, provizor v Lutomeru; č. g. Fr. Zuražek, pro-vizor v Starem tergu, in č. g. Marko Stuhec, provizor na Muti. — Prestavljeni so č. g. kaplani: Fr. Slavič k sv. Urbanu pri Ptuji; Jože Hernato v sv. Janž na Dravskem polji; Mat. Slekovec k sv. Marku pri Ptuji; Gregor Presečnik v Cirkovce; Valentin Tamše k sv. Jungerti na Pohorji; Anton Gorečan v št. Vid pri Po-nikvi, in Alojz Bratuša v Slivnico pri Celji. — Umerl je prečast. gosp. zlatomešnik in dekan v Starem tergu Fr. Brunner 7. t. m. R. i. p. — Razpisane so fare: Muta do 21. julija, Lutomer in Stari terg do 22. ju-lija t. l.

Dobrotni darovi.

Za spominek † župnika Aleša Jerala: Č. g. župnik Jak. Fada 5 gl. — Č. g. dub. pom. And. Pipan 2 gl. — Č. g. Jan. Janža 2 gl. — Č. g. Ant. Jugovic 1 gl. — Č. g. Ant. Hočevnar s št. Jošta 2 gl.

Za pogorelce v Dragovanji fare Dragatuške: Fara Rudnik s svojim č. g. duhovnim pastirjem 4 gl.

Za sv. Očeta: „Benedicite, ss. Pater!“ 4 gl. 30 sld. iz Štajarskega. — Preč. P. B. Vovk 10 gl. v zahvalo za sv. leto.

Za katoličanstvo in katoličane v Bosni: Iz Bilj pri Gorici 2 gl. 60 kr.

Za škofijsko cerkev v Sarajevem v Bosni: Po g. J. Dolencu 2 gl.

Za sv. Detinstvo: Po g. J. Dolencu 2 gl. — Č. g. Jan. Demšar z Bukoväice 5 gl. (milošnja za sv. leto). — Č. g. Fr. Jarc 2 gl. 30 sld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. K. Č. v Č. na Ip.: Oddali založništvu. — G. —n v K.: Gratias continuatas! Kar bo le moč — po Vaši želji. — G. — c: Gratias pro praesentibus, praeteritis et futuris! Quod desideras, fiet. — G. G. pri sv. Barb.: Vse opravljeno; zastr. znan. spisa v kratkem.